

opak, že obžalovaný byl při nebezpečné práci náhle překvapen tím, že mu N. stáhl čepici do obličeje a že k úrazu došlo nikoli při provedení pracovního úkonu, kde by bylo ovšem na obžalovaném požadovati, aby jednal s patřičnou rozvahou a opatrností, nýbrž při tom, když ve zmíněné situaci následkem překvapení provedl zřejmě instinktivní pohyb. Aby tu byla nevědomá nedbalost, již napadený rozsudek předpokládá, musel by býti ospravedlněn závěr, že si obžalovaný nebezpečnost svého jednání neuvědomil z nedostatku povinné péče, již má použití každý normálně myslící a chápající člověk vzhledem k povaze činu a daným okolnostem, a jejíž použití mu bylo možné podle jeho tělesného a duševního stavu (viz rozh. č. 3622, 4633 Sb. n. s.). Záleží tedy v souzeném případě na tom, zda obžalovaný nebezpečnost svého činu záležejícího v tom, že se s dlátem v ruce rychle a prudce otočil, ačkoliv za ním stál N., mohl nahlížeti podle svých zvláštních poměrů, k nimž ustanovení § 335 tr. z. výslovně poukazuje. A tu je hledíc ke zjištěným okolnostem, podle nichž byl obžalovaný zaměstnán nebezpečnou prací, N. mu náhle stáhl čepici do obličeje a obžalovaný se instinktivně prudce otočil, připustiti, že jednal pod vlivem pochopitelného překvapení, ve kterémžto stavu nelze mu přičítati, že neuvažoval o možných následcích svého prudkého pohybu.

Schází-li takto subjektivní stránka skutkové podstaty přestupku podle § 335 tr. z., je rozsudek stížen zmatekem podle § 281, č. 9 a) tr. ř., jež zmateční stížnost právem uplatňuje. Aniž bylo třeba obírat se ostatními vývody zmateční stížnosti, bylo jí proto vyhověti, napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný a stěžovatele obžaloby na něho vznesené ve směru §§ 152, 155 b) tr. z. podle § 259, č. 2 tr. ř. zprostiti úplně.

Čís. 6043.

Přetíná-li silnice trať s nechráněným přejezdem, musí řidič automobilu pamatovati i na možnost, že po trati pojede právě vlak. Je proto povinen zmírniti před přejezdem přiměřeně jízdu, po případě i zastaviti vozidlo a přesvědčiti se vhodným způsobem, zda nepřijíždí vlak; neomlouvá ho, že pro hluk automobilu neslyšel výstražné pískání vlaku.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1937, Zm II 485/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti, dovolávající se důvodů zmatečnosti podle § 281, č. 5 a zřejmým poukazem i podle č. 9 a) t. ř., nelze přiznati úspěch.

Napadený rozsudek předně netrpí formálními vadami zmateční stížností vytčenými. Okolnost, že nákladní auto vyvinulo hluk, rozsudek nepomíjí. Dochází ovšem ke zjištění, že obžalovaný byl by býval s to,

aby výstražné znamení vlaku, byť oslabeně, zaslechl, kdyby si byl uvědomil možnost, že po trati, vedoucí rovnoběžně se silnicí, jede vlak, kdyby tedy byl svou pozornost soustředil na toto nebezpečí. Zmíněné zjištění rozsudku není neodůvodněnou domněnkou, jak stěžovatel pod zorným úhlem zmatku nedostatku důvodu namítá, neboť rozsudek odůvodňuje zjištění to poukazem k delšímu trvání a pronikavosti výstražného znamení (zapísknutí).

Je bez významu, že se rozsudek nezabývá udáním svědka M., že ani on neslyšel zmíněné výstražné znamení, neboť tento svědek nebyl, jak tomu bylo u obžalovaného, povinen, aby svou pozornost soustředil na nebezpečí blížícího se vlaku. Ostatně je tato domnělá neúplnost rozsudku bez významu již proto, že by obžalovaného po stránce hmotně-právní nezabavila viny ani ta okolnost, že výstražné znamení skutečně nemohl zaslechnouti; neboť věděl-li obžalovaný podle nenapadeného zjištění rozsudku, že silnice, po které jel, přetíná trať nechráněným přejezdem, a byl-li tam nad to přehled značně ztížen, bylo povinností obžalovaného, aby se tím či oním způsobem přesvědčil, zda nepřijíždí vlak, a aby tedy auto po případě za uvedeným účelem před přejezdem zastavil, jak rozsudek zcela správně rozvádí. K tomu byl obžalovaný tím spíše povinen, poukazuje-li zmateční stížnost na to, že obžalovaný, řídě auto na jeho pravé straně a maje vedle sebe ještě dvě osoby, neměl rozhled na trať. Tím padají vývody zmateční stížnosti o tom, že nesměl za jízdy otevřítí dvířka a dívat se jimi na stranu. Při tomto stavu věci netřeba se ani zabývatí oněmi vývody zmateční stížnosti, které jsou věnovány otázce rychlosti; neboť jádrem zavinění stěžovatelova je podle napadeného rozsudku jeho neopatrnost záležející v tom, že přejížděl trať, aniž se patřičně přesvědčil, zda nepřijíždí vlak, ačkoli mu to bylo podle toho, co řečeno, lehce možno a ačkoli musel počítati s možností, že jede právě po trati vlak, a to i tehda, když výstražné znamení vlaku nezaslechl. Poukazuje-li stěžovatel na hluk nákladního auta, musela ho právě tato okolnost pobádati ke zvýšené pozornosti; muselť přece počítati s tím, co na svou obhajobu namítá, že totiž pískání vlaku přeslechl důsledkem hluku autem způsobeného. Ostatně přehlíží zmateční stížnost úplně, že obžalovaný byl i podle výslovného předpisu § 106, odst. 4 vl. nař. č. 203/1935 Sb. z. a n. povinen před železničním přejezdem jízdu přiměřeně zvolniti a je-li toho k zabránění nehody — jako v souzeném případě — zapotřebí, vozidlo z a s t a v i t i.

Dospěl-li takto nalézací soud správně k úsudku o zavinění obžalovaného, je s hlediska výroku o vině bez významu, zda k výsledku přispěla i stěžovatelem tvrzená nedbalost řidiče a topiče vlaku. Bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou podle § 288, odst. 1. tr. ř. zamítnouti.

Čís. 6044.

Pro otázku ceny zpronevěřené věci ve smyslu § 183 tr. zák. je rozhodná skutečná cena v době, kdy s ní pachatel protiprávně naložil, nikoli peníz, který na ni byl pachateli zapůjčen jako na zástavu.